

saadan staaer ikke i Modsigelse med andre Phænomener, der maaeskee tale for en nyere Strömning i modsat Retning.

Philosophisk Classe.

Dr. Theol. og Ridder *Mynster* har forelagt Selskabet en Udvikling af Begrebet Tro:

Efter at have berört nogle, især nyere, Forestillinger om Troens Natur og Væsen, søger Forfatteren i Særdeleshed at bestemme dens Forhold til Viden. Der er bekiendt, at efter nogle Philosophers Mening staaer Tro under Viden, efter Andres maa hiin derimod sættes langt over denne. Ved at fastsætte denne Rang-Orden have de Fleste forestilt sig, at Tro og Viden maatte ligge i samme Række, og at Troen i Grunden kun er en ufuldkommen Viden, saa at, efter de Førstes Mening, Troen maa ophøre, hvor fuldstændig Videnskab er erhvervet, efter de Sidstes, Troen først begynder i de Regioner, hvor Videnskaben ikke formaaer at stige op. Forfatteren søger derimod at vise at Troen ikke er Videnskaben under- eller overordnet, men sideordnet, og at, skjönt den, der har Videnskab, har et stort Fortrin for den Uvidenskabelige, saa maa dog ogsaa Hiin vedblive at troe, hvad han veed; og skjönt Videnskaben ikke har trængt, og aldrig vil trænge hen til det Maal, hvorhen Troen naaer, saa kan og skal dog Videnskaben sysselsætte sig med Troens Gjenstande, og denne begynder derfor ikke først, hvor Videnskaben slipper.

Al Videnskab grunder sig paa Sandheder, som ikke findes ved Deduction eller Slutning, men ere umiddelbar visse, og ved sin hele videre Forskning veiledes Videnskaben af en umiddelbar Erkiendelse,

som er tidligere, mere levende og omfattende, end Videnskabens; og af hvilken ogsaa den Uvidenskabelige kan være i Besiddelse. Denne umiddelbare Erkiendelse er enten Tro eller Beskuelse, thi disse forhold sig saaledes til hinanden, at hvor der er Beskuelse, der er ikke mere Tro, efterdi hiin er en Erkjendelse af samme Art som denne, men klarere og fuldkomnere.

Herefter prøver Forfatteren, hvorvidt man med *Hume* og *Jacobi* kan anvende Ordet Tro paa Erkiendelsen af sandselige Gjendstande, og hvorvidt Mennesket kan siges at have en beskuende Erkiendelse af sig selv og af det høieste Væsen. Han søger dernæst at besvare det Spørgsmaal, hvilken Evne det er, der sætter Mennesket i Stand til at troe. Som en saadan Evne kan alene Fornuften antages, og naar man siger, at Troen boer i Hjertet, Sindet, Følelsen, siger man, saafremt man ellers forstaaer sig selv, intet Forskielligt herfra. Thi Fornuften er ikke en Evne til at slutte, men til at fornemme, den er, i subjectiv Betydning, som de grundigste Tænkere have forklaret den, Receptivitet, Sands for det Oversandselige.

Endnu vises Forstandens Forhold til Troen, og Resultatet af Undersøgelserne bliver dette, at den tillidsfulde Overbeviisning, som fremkommer, naar Sandheden er kommen til Menneskets Inderste, og er optagen deri, kalde vi *Tro*; og denne Tro vil være desto re-
nere, fastere, mere levende, jo mere *Fornuften* hersker i Mennesket; den vil være desto klarere og mere beredt til at møde Modstandernes Angreb, jo mere *Forstanden* er udviklet.